

L'ESQUELLA DE LA TORRE DE BARCELONA

SENYERES DE LA MUSEU
ATENEU BARCELONÉS

L'energia

Barcelona. — I bé, quina sanció aplicarem als empleats insubordinats i golafres?
Battle. — La sanció haurà d'ésser dura i exemplar: un avenç i una gratificació, encara em sembla poc.

La indústria i el comerç de Barcelona

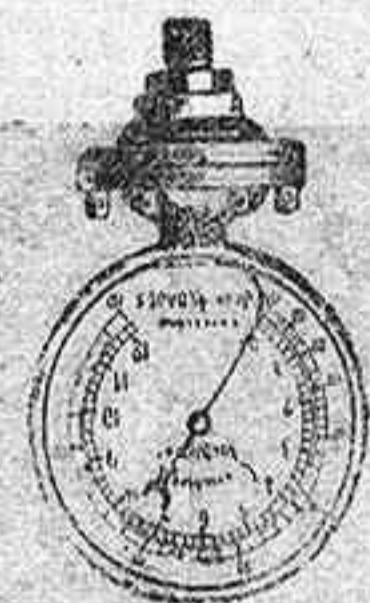
EL PARAL·LEL SEMPRE SERA EL PARAL·LEL

Centre Jurídic Administratiu

M. del Duero, 161 pral. - Telèf. 34716 - Despatx: de 6 a 8

Tramitació d'assumptes administratius i judicials
Altes i baixes de Contribució - Cobrament de crèdits - Informes
comercials - Pagament de Contribucions

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

Manòmetres - Termòmetres
Vàlvules i Aixetes

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ

Joan Albajes

Marquès del Duero, 141 Telèfon 33225

MUSIC-HALL INTERNACIONAL

POMPEYA

Carrer Nou de la Rambla, 103 Telèfon 17033

Glòria Libran - Susana Sebastian
Marisa Cobian - Maruja Carrillo
Teresita Ibarra - Pepita Sales

KITTY et ELENA, Atracció del Casino de París
(Dos maniquís vivents)

STELLA DACESCO et RUDI

Atracció de l'Empire de Londres

Parella de balls de fantasia de suprema distinció

CONFITERIA I PASTISSERIA "LA FLOR MALLORQUINA"

PRODUCTES DE MALLORCA

Ensaïmades - Pa - Sobrassada pura - Licors

S'admeten encàrrecs - Servei a domicili

Marquès del Duero, 186 Telèfon 31520

Curi vostè la seva tos amb PECTORAL BRONQUIFOR

De venda a tots els Centres d'Específics i a la
FARMACIA AMERICA

Marquès del Duero, 127

Productes químicament purs - Especialitats nacionals i estrangeres

Sastreria i "LA ECONOMIA" Confeccions

Gran assortit en pantalons
i vestits per a treball i mudar

PREUS BARATÍSSIMS

Marquès del Duero, 200 (Paral·lel, tocant Plaça d'Espanya)

MÉS BARATO QUE EL CINE

El millor conjunt de dones guapes

2 ORQUESTRES 2

Música contínua :::: Preus de Bar

TOT UN CABARET - GENTIL - ALEGRE - POPULAR

Això és "El Tropezón"

CAFÈ I CASA DE MENJARS D'ACÍ I D'ALLÀ

MARQUÈS DEL DUERO, 198

CUINA CASOLANA

Els millors plats als
preus més econòmics

CINE ARNAU (Empresa Delícies)

Avui, divendres, i fins diumenge:

Un yanki en la Corte del Rey Arturo, en espanyol, per Will
Rogers i William Farnum; Bésame otra vez, per Bernice Claire.

Dissabte de Glòria, La pura verdad, en espanyol, per Enriqueta
Serrano i Manuel Rusell

CINE ARNAU-Marquès del Duero, 60

Hollywood Bar DANCING

Carrer Nou de la Rambla, 103

Exitàs de MISS ESPALDA i MARISA COBIAN (espanyoles)

KITTY et ELENA, Atracció del Casino de París
(Dos maniquís vivents)

STELLA DACESCO ET RUDI, Atracció de l'Empire de Londres

MOULIN ROUGE

TEMPLE DE LA FRIVOLITAT

Grandiós èxit de l'ídol de tots els escenaris

JULITA OLIVER

D'1 a 4 formidable èxit de

THE M U S E T T J A Z Z

ELÈCTRIQUES
5, 10, 15, 25, 50 i 60 BUGIES

Preu únic: 0,90 PTES.

FLEXIBLE a 13,50 ptes. rotllo de 100 metres

CARCELLER Paral·lel, 96-T. 17812 i 35970
(davant del Teatre Còmic)

CINE AVENIDA

MARQUÈS DEL DUERO, 180

Avui, divendres, i fins diumenge:

Amor entre millonarios
per Clara Bow i Stanley Smith

Fatalidad

per Marlene Dietrich i Víctor Mc Laglen

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Deixalles de la monarquia

És evident que si un hom engega un coet de tro o cala foc a una traca de les anomenades de "luxe", farà un acte estrepitos, de brillantor i ressonància espectaculars, però no podrà envanir-se seriosament d'haver realitzat un fet revolucionari. Si el tira l'efervescència, podrà fer bullir dins una galleda cent porcions de sidral, i ningú no el titllarà d'agitador terrible, com tampoc no podrà enrolar-se com

a rebel de casta el malhumorat que romp un got o un vidre. En moltes actituds irades i d'una parencia tràgica, no hi ha, en el fons, res més que això: espetec, fum, bromera i soroll de trencadissa.

Ho diem a tall de paràbola per a posar-nos a to amb la novella moral política d'Alexandre Lerroux i per la qual totes les coses tenen la seva adequada i confortable explicació a gust de la conveniència i tarannà de cadascú. Dit en altres termes, ens referim, clar i català, a l'acció rebecca, entrebancadora, impulsiva i desorbitada dels que de tant estimar la República, la pertorben innecessàriament i l'exposen d'una manera temerària a les escomeses i a la cobrança dels seus enemics naturals.

De ço que és una República, de ço que ha d'ésser una República, del plantejament i evolució a Espanya de la forma de govern republicana, són molts els que no se n'han adonat encara. Acostumats a les visions miraculoses i als dons de la Providència o de la rifa, la República ha estat considerada pels uns, els més i els més cànids, com un doll de benaurances, com una panacea guaridora de tots els mals, com un manà inesgotable, com un meravellós

present d'uns Reis d'Orient cofats amb gorra frígia. Per altres, els impacients, havia de resoldre ràpidament, sobre la marxa, tots els problemes i injustícies nascuts i covats en una llarga història de caciquisme monàrquic, amb la mateixa facilitat que hom tramuda una decoració de teatre. I així com un foc d'encenalls crema de pressa i s'apaga aviat, són molts els qui se senten decebuts i enganyats i són també massa els qui, fent ús d'una llibertat de la que n'estaven dejuns, fan bandera de rebellia de llurs contrarietats i, ço que és pitjor, de llurs interessos d'estament o de professió.

Cal no oblidar que si bé és cert que la República va venir volguda per tothom, amb l'assentiment unànime de tots els ciutadans, no és menys cert que les institucions monàrquiques van abandonar la partida, sense arriscar-se a les resultes d'una resistència cruenta, perquè sabien que darrera d'ells deixaven una troca embullada difícil de desfer, una herència de trampes i de greuges de tota mena, un estat de coses tan espatllat, que no es veien amb cor d'adobar.

Als homes de la República els pertoca la tasca gegantina d'obrir nous camins a les democràcies inèdites, de liquidar, sigui com sigui i costi el que costi, el paorós dèficit material i espiritual creat per la monarquia, i a més els escau la missió de formar i endegar una consciència popular inexistent. D'aquesta falta de consciència col·lectiva, que és com dir falla de ciutadania, deriven tots els avalots, espinguets d'amors propis ferits i aldarulls d'egoïsmes no satisfets.

Contrasta aquesta cridòria d'ara amb l'obligada i humiliant submissió d'anys enrera, i si és veritat potser que els homes de la República no han donat la celeritat necessària i d'acord amb les aspiracions populars, al ritme de llur actuació, massa ocupats tal vegada a treure pedres del camí en lloc de fer servir la màquina aplanadora d'obstacles, cal també que els republicans no ens ufanem massa en el nostre paper de protestataires inguaribles, puix seria desolador que els atzars de la història ens fessin amagar la cua entre cames al cop de fuet d'una dictadura blanca, negra, vermella o del color de mil diables.

FRANCESC CURET

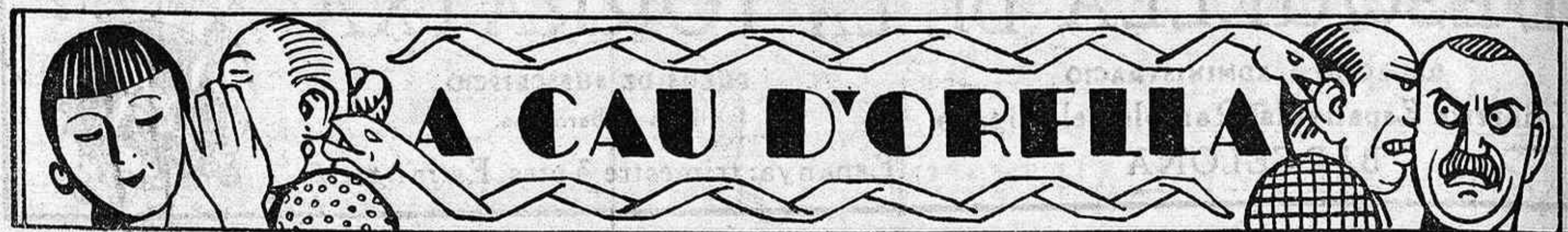
Una víctima de la crisi econòmica

El comte de Güell, quan les seves preocupacions econòmiques el deixen fa política. Als primers temps de la República es deia si s'havia passat a l'Esquerra. Dilluns, però, votava com un sol home, amb la Lliga i s'exposava a tornar a ésser candidat a l'Al-

caldia, com ja ho insinuà En Casanoves en sortir de la històrica sessió.

Però tot plegat era una facècia: ell, en esperit, si no materialment, segueix essent tant de la Lliga com sempre. El que hi ha, és que ha de fer economies, i per això es donà de baixa de les entitats del partit, com ha deixat de fumar tabac anglès per dedicar-se a la democràtica fària, com

no ha pogut fer-se aquest any roba d'hivern i com no ha pogut fer altres coses com, per exemple, auxiliar el pobre mestre d'estudi que un temps donà lliçons a tota la seva família. Tot és a causa d'aquesta maleïda ciència que se'n diu economia i que l'obligava a anar a Marsella de tripulant del "Manuel Calvo" si el Governador no li ho hagués privat.

La ruïna de l'Ajuntament

Doncs, ja ho saben: L'Ajuntament de Barcelona està arruïnat. D'ara en avant, com diu el senyor Giralt, la ciutat haurà de viure sense llum, sense electricitat, sense neteja i sense cultura...

I sense regidors, no?
Quina llàstima!

La Bona Premsa

Ha aparegut, a Sabadell, el nou diari de dretes "La Ciutat", dirigit pel conegut caputxí i home de lletres Fra Manuel de Montoliu.

Al nou diari, de tendències catòliques i tradicionalistes, hi figuren, com a col·laboradors, mossèn Camil, mossèn Cardona, mossèn Carreres i gairebé tots els mossens reverends i repatanis de la comarca que saben un xic de lletra.

Articles i notícies, *ora pro nobis*

Nota: No s'admeten notes pregades. Per a pregar, es basten ells.

La ploma i la vara

El comte de Güell ha estat un dels alcaldes més cèlebres de Barcelona. Hi ha qui diu, però, que el senyor Aguadé, al pas que anem, es farà més famós encara...

El Dr. Aguadé afegeix, a les seves tasques presidencialistes, la d'escriure articles i publicar llibres. Ell fa la seva via envers la glòria, *tomando*, com deia el poeta, *ora la pluma, ora la vara*...

Ara, que si amb la vara tothom sap cap on va, amb la ploma, això ja és més difícil: no hi ha manera d'entendre'l.

El pols i el pèl

No és estrany, doncs, que la seva influència a l'Ajuntament sigui cada dia més forta. D'ençà que ell el presideix, allí tothom parla en termes mèdics.

Quina erudició! En Casanoves parla del col·lapse i l'assistència; Giralt, de cobriments de cor i de ronyó; Vachier, de la circulació i d'excrements; el senyor Bausili —pobra Lliga!—, de la menopausa...

El Dr. Aguadé, és clar, sempre dona l'exemple. A la visita que van fer-li, al seu despatx, els funcionaris sublevats, el capitost va presentar-li unes conclusions, una mena d'ultimatum.

L'Aguadé vacillava:

—No ho sé, no ho sé — feia. — Abans de decidir-me, hauria de *prendre el pols* a la ciutat...

Però, perduda ja tota disciplina, un dels funcionaris va interrompre'l:

—A la ciutat ja li haveu pres el pèl: no cal que li prengueu res més!

Recança

Retingut a casa seva per una recrudescència del seu estat biliós, el diputat Beünza no va poder assistir al míting que diumenge, al Teatre del Bosch, van celebrar els carlinots.

Barcelona tota sentí una forta contrarietat en no poder conèixer, mal no fos de vista, aqueix curiós exemplar de la fauna basco-romana.

Caldrà, doncs, sigui com sigui, que un altre dia vingui.

A CONTRA CLAROR

IMPOST SOBRE EL LUXE?

No sé d'on ho he tret, però em balla pel cap la nova que el ministre de Finances de la República espanyola té el propòsit de gravar fortament el luxe, o sigui la vanitat sumptuària, per dir-ho amb més pulcritud. Em serà permès d'afirmar que no crec gaire en l'eficàcia d'aquest impost? No és or tot el que lluu, i per llei paradoxal, els més pobres en el nostre país, acostumen a ésser-ho els rics. Hi ha dues menes de pobres: els que no tenen i els que no despenen. La diferència és més evident i contradictòria si hom té en compte que, generalment, la gent d'humil posició social és més rica de sensibilitat que no pas la majoria dels pobres rics que s'avorreixen en l'usdefruit migraat d'una fortuna sense pena ni glòria. Els uns no despenen el que voldrien en l'adquisició o el gaudi d'aquestes coses que hom diu superflues i que, moltes vegades, són la sal de l'esperit i de la vida, perquè llurs mitjans no abasten a la satisfacció de les necessitats més materials i peremptòries. Els altres, fan rajar amb usura i de gota en gota, amb llargues pauses, l'aixeta de llurs diem-ne prodigalitats, no pas sempre per un instint de gasiveria, ans perquè, en realitat, no els comouen ni els diuen res la finor ni les exquisideses d'una civilització de gust i de preu.

De diners d'obers i menestrals es nodreixen les empreses de tota mena d'espectacles, les cases editorials i la

major part d'institucions de cultura. Salvant les comptades excepcions de sempre, els nostres rics solament fan sonar la bossa —molt sovint amb soroll de boixets i poques puntes— quan es tracta d'enlluernar, de demostrar que un hom pot quan vol o de portar-se bé amb l'amistançada o amb alguna imatge miraculosa, freturoses. l'una i l'altra, de joiells valuosos i, sobretot, enlluernadors. Potser la disbauxa més ostentosa la fan a l'hora de la mort, convertint l'acte de l'enterrament en un espectacle, i la "última morada", com diuen les esqueles mortuòries, en una pomposa mona de Pasqua amb forces allegories i àngels de marbre que ploren o que sonen la trompeta de la Fama... d'uns quants milions d'herència. Perquè molta part d'aquesta fatxenderia pòstuma, cal carregar-la a la íntima, per bé que en-dolada, satisfacció dels hereus.

Bastir damunt d'aquesta mísera realitat un règim tributari, millor dit, un augment de recaptació, és, al meu entendre, una injustícia i una equivocació. Hom castigarà els desprendiments generosos, de senyor de veres, i en canvi hom donarà motiu i pretext als nostres pobres milionaris a restringir llurs insòlites i de vegades casuals despeses sumptuàries, i d'això en patiran moltes coses i es sacrificaran ben inútilment forces possibilitats, sense guany positiu per al tresor públic.

No és el consum el que deu ésser atacat, sinó la potència adquisitiva del

A la galeria d'En Pic

—No en té més?

—Sí; encara continua; però ja els hi ensenyaré més endavant.

presumpte i possible consumidor. Així com s'ha projectat en diverses ocasions, i hi ha molts països on es practica la imposició d'un tribut progressiu damunt els solars sense edificar, per tal d'estimular les construccions i alleujar la crisi per manca de treball, ¿no es podria fer quelcom per l'estil amb els que tenen diners i no els fan córrer? L'ideal seria, i potser en dir ideal anomenem una cosa inassolible, que hom tributés per les botelles de Champagne que pogués beure's, per les joies, obres d'art i mobles que pogués comprar, per la possible i no aportada cooperació a institucions de cultura i de beneficència... Tots hi sortiríem guanyant, i el que per convicció, per temperament o per caprici, fos abstemi dels plaers materials o de l'esperit, podria fer ço que li donés la gana... a condició de pagar ço que li pertogués.

F. C.

Capricis i paradoxes

LA RESERVA DELS CATÒLICS

La reserva dels catòlics tradicionalistes extremistes és la dona. Els cavernícoles ho repeteixen constantment en llurs mítings. La dona espanyola és catòlica i monàrquica. S'oposarà al sectarisme i acabarà per triomfar de la República. Però, per això, cal naturalment que la dona actuï. Cal que

segueixi l'exemple d'aquesta coratjosa donya Urraca.

Hom podrà dir que això de l'actuació de la dona és un guany dels liberals. Que la tradició, el que vol és que la dona no es fiqui en política ni en res. Que s'estigui a caseta sargint mitjons o passant el rosari. I que si es vol distreure, rebi, de tant en tant, la visita del confessor: això, naturalment, si és bonica o si ja té anys i posseeix un capitalet que s'ho mereixi.

Però fer mítings? Assistir-hi? Prendre part a les eleccions? No hi ha dret que després que els catòlics i tradicionalistes espanyols s'han passat la vida ridiculitzant les sufragistes i fent-ne caricatures de tots colors, ara vulguin que la dona espanyola les imiti.

No, no hi ha dret. Han de pensar que si ho fa així, perdrà la seva sal, la seva "majeza" i totes aquelles altres qualitats que els germans Quintero li troben en els seus sainets i que Primo de Rivera lloava en els seus discursos.

Però, en fi, per nosaltres no hi ha pas cap inconvenient en què actuï. ¿Que donarà el vot als catòlics més cavernícoles de la península?... Parlem-ne. Les que es decideixin a actuar, és probable que no ho facin a ulls clucs. És probable que, abans de votar, vulguin assabentar-se una mica de les coses. Que no s'accontentin amb els discursos de donya Urraca. Que n'escoltin també d'altres. Que sospesin, comparin. Posades en aquest pen-

dent que els doctors de l'Església sempre han considerat perillós per a la dona, és fàcil també que una gran majoria es decideixi a llegir...

I bé, què passarà aleshores? No costa gaire d'endevinar-ho. Que a moltes els caurà la bena dels ulls, que es faran liberals i que votaran per la República.

DOMÈNEC GUANSÉ

ELS SACRIFICATS

Aquesta setmana el glossari no el farem nosaltres: el farà un regidor. No podem dir-vos el nom, perquè no fóra discret ni correcte. Però el nom no interessa: ço que interessa és el regidor. I el glossari.

Un regidor, tot un regidor, que ens dóna fet el glossari és digne de tots els nostres respectes. Sí, senyor! Ens dóna postin... i ens estalvia feina.

I encara hi ha gent que malparla dels regidors!

No divaguem més. No divaguem més, que acabariem fent nosaltres el glossari. I és, precisament, ço que no volem fer de cap de les maneres.

Hem trobat el regidor que, sense ell pensar-s'ho, estava destinat a col·laborar a L'ESQUELLA DE I.A

TORRATXA. L'hem trobat a la terrassa d'un Cafè a l'hora de l'aperitiu. L'hora de l'aperitiu és per ell, que ara es lleva tard, de dues a tres de la tarda. Abans, quan no era regidor, no necessitava aperitiu per a què li entrés gana. Ja n'hi entrava sense aperitiu. I no sabia com fer-la sortir. Ara, però, com que l'acta de regidor li ha donat importància i categoria, es creu obligat a prendre aperitiu. I els pren dels més estranys, dels més complicats. A ell no li agraden, fins i tot troba que tenen un regustet de farmàcia. Però se'ls beu amb resignació, perquè així fa el senyor.

Aquest regidor avui estava molt empipat, molt coent, més coent que un romesc de mariner. Segurament avui li haurà fet mal la complicada mixtura de l'aperitiu.

—Ja ho veu! — ens ha dit. —Ja ho veu, quin escàndol! Els empleats municipals protesten, s'atreveixen a protestar! I per què? Em vol dir per què? Perquè van al carrer! Però que no s'hi està bé, al carrer? Que no fa bonic passejar pel carrer i no haver de tancar-se a l'oficina? Parlen de sacrifici! I què? Que no és bonic sacrificar-se? Que no ens sacrifiquem nosaltres?

Nosaltres, pensant en el sacrifici dels regidors, li hem donat tota la raó. I li hem desitjat que l'aperitiu no li fes mal, per a què pogués seguir sacrificant-se.

VIRAI

Carrers que canvien de nom

El Conseller Joan Fivaller acomiada el rei Ferran VII.

FITXES

LES APARENCES: Hem llegit en Bussy-Rabutin una saborosa opinió, fent referència a l'espòs de la seva cosina Madame de Sévigné: "Crec que davant dels homes ha pogut tapar perfectament les aparences, però juraria que, davant de Déu, és cornut".

Admirem Madame de Sévigné més per aquesta gran virtut de saber lliurar aparentment l'espòs de sutzura que per les seves emmelades cartes.

"Aquells, foren altres temps" — diràs tu! "Els nostres" — et direm nosaltres Temps d'aparences, encara. Si els Pericles d'ara tenen les seves Aspàsies, si els nostres actuals Diògenes usufructuen les Lais, capaços, per la posició que els ha donat l'hora, de pagar les tres mil pessetes — al canvi actual —, que equivalen al "gran talent" que l'hetaira grega demanava per una nit, no creguis que ho facin blasmant les aparences ni tan destapadament com sembla que el cinisme actual permet. Befar, amb careta, les lleis en les quals s'apuntala la societat, és bo i és retre un gran homenatge a les lleis en les quals la societat s'apuntala. Cal, però que no ignoris, ni tu ni els altres, que, en salvament de les aparences, si bé ells i elles poden anar a casa de cortesanies o d'amants, les cortesanies i els amants no poden anar a casa d'ells o d'elles.

Descomptem, és clar, el cas dels que, o de les que, volen passar expressament davant dels homes per cornuts o per murrangues i així trobar gràcia davant de Déu. Expiació un bon xic esclava i ben llunyana dels temps de Madame de Sévigné i, malgrat tot, dels nostres.

En aquest cas, les aparences no compten. I el penitent es redimeix per ell mateix i a desgrat de la incomprensiva col·lectivitat.

PRIMAVERA: Ja la primera oreneta t'ha fet aixecar els ulls.

Portes ja damunt del pit el primer gran ram de violetes.

L'oreneta et deixarà, en els ulls, eternament, l'admiració infantina i joiosa que el seu vol et dona a cada inici de primavera.

Les violetes — fent-se endintre — et posaran una corona constant al voltant dels pits on reposaren.

I el fill sentirà damunt la boca aquestes violetes primaverals quan la primera fam l'enganxi a tu.

I els vols d'orenetes, que als ulls portes, els veuràs en l'horitzó clar quan els primers passos que guis del fill et facin oblidar la dona per recordar la mare.

No ho entendràs mai, que l'oreneta si-

guí una creu que tremola, ni que les violetes tinguin moradors de funeral i de crepuscle.

Primavera!!!

EL PLAER DEL LIQUIDAR: Cap literatura, com la nostra, no s'ha especialitzat en liquidadors. El primer que fa el que ha escrit deu o quinze cançonetes, o set o vuit quarts de crítica, és liquidar els que el precediren.

Guimerà? Liquidat. Maragall? Liquidat. Ignasi Iglésies? Liquidat. Què ens precedeix literària i artísticament? No res! Què pot venir darrera nostre? De gosar, es diria que ben poca cosa.

Especialistes de l'enterrament, paletes literaris que perden el temps aixecant parets d'oblit, ens plau dir-vos que és molt més grat recordar que buidar cabassos de fel, o de menyspreu, damunt de fosses imaginàries. En literatura, i més en una literatura com la nostra, els autors no es liquiden, es situen.

Per què, darrera aquestes consideracions, ens ve a la memòria un nom de gran poeta ben injustament colgat de silenci, el nom de E. Guanyabens?

Hem rellegit "Alades" i "Volianes". Hem rellegit les magnífiques traduccions de les "Trasplantades". I hem trobat que l'obra del poeta és encara ben sòlida!

Liquidat també? Espera el torn, liquidador!

RAMON VINYES

Compreu L'ALMANAC

Revolució de plantilla

—A baix En Casanoves! Visca En Santamaría!

(Al menys no es veurà que som els cul de sac de la monarquia)

POLITICA I MINISTRACIO

(El Govern de la Ciutat)

La crisi municipal i el nas de Cleopatra

Si una vegada qualificàrem de parlament el nostre consistori, i ho férem d'una manera pejorativa, avui podem donar a la nostra Corporació municipal aquest títol amb tots els honors. Però, cosa curiosa, aquesta elevació de lo que no s'havia pogut aconseguir mai dels mais per administrar la ciutat, ha hagut de venir, precisament, per provocar una crisi. L'Esquerra, com els japonesos quan es fan el *hara kiri*, s'ha posat les seves millors gales per al seu suïcidi, i les minories l'han ajudat amb aquell entusiasme.

Però ha estat un suïcidi gairebé alegre, un suïcidi que ha satisfet a tothom, majoria i minories, si exceptuem, potser, o sense potser i tot, una sola persona. No és mai agradable per a un director d'orquestra veure com se li desfà l'orquestra, ni per a un president veure com la seva presidència perilla.

Però la sessió de dilluns, si no fou d'una exemplaritat per contar-la a les escoles, fou un espectacle bell; uns rigodors, diríem, o, millor, una exhibició de boxa amb patacada de debò o encara, una partida d'escacs. Semblava que s'ho haguessin dit i, aneu a saber, potser sí que s'ho havien dit!

El pressupost era el que en diuen els castellans *una birra*. Els mateixos regidors de l'Esquerra, que votaven com uns desesperats, no es cansaven de dir-ho particularment, perquè no els prenguessin per altres.

—Ja ho sabem, ja, que el pressupost era fet en un dia i una nit; tallant a tort i a dret. Però, és que l'actitud dels funcionaris...

Es tractava, com es pot veure, de castigar els funcionaris per la seva actitud. Però, si no haguessin adoptat aquella actitud, és que el que ara era un càstig hauria resultat un premi? Aneu a saber; sempre hi ha sorpreses, en aquest món.

Parlàvem, però, de la jugada d'escacs i ens havíem apartat de la qüestió. L'Esquerra es mostrava intransigent. Per què? Ah! I les minories començaren de presentar proposicions incidentals.

Primer se'n llegí una dels radicals perquè es prorrogués per un mes el pressupost actual i mentrestant se'n

fes un de nou. I es posà a votació. Es clar, la majoria votà en contra. Però la Lliga, que semblava que no es podia reconciliar amb l'Esquerra, votà a favor. Primera jugada de la partida. Segona proposició dels radicals: pròrroga, per tot l'any, dels pressupostos. Es clar, la Lliga torna a votar amb l'Esquerra. Segona jugada.

Tercera jugada: Proposició incidental de la Lliga sobre les excedències advocant per un règim de porta tancada i de jubilacions i amortització. I immediatament les altres minories anuncien que, com que elles han presentat proposicions semblants, es poden refundre en una. Totes les minories? Ah, no! En Velilla és la incògnita.

I ve la quarta jugada: Es reuneixen les minories per redactar la proposició conjunta, i En Velilla es tanca amb la majoria. Què passarà? Es parla de l'oferiment d'una vara...

I torna a reprendre's la sessió, i comença la votació. Per qui votarà l'àrbitre?

El Secretari va cridant els noms dels regidors. La majoria vota en contra, les minories a favor. I En Velilla? El Secretari crida En Vàchier, i En Vàchier crida a tot pulmó: *Noo!!* I immediatament crida En Velilla. I En Velilla, com si digués *¡ah sí!?*, *doncs no! Doncs ja veuràs*, i crida a tot pulmó *Sí!!!*

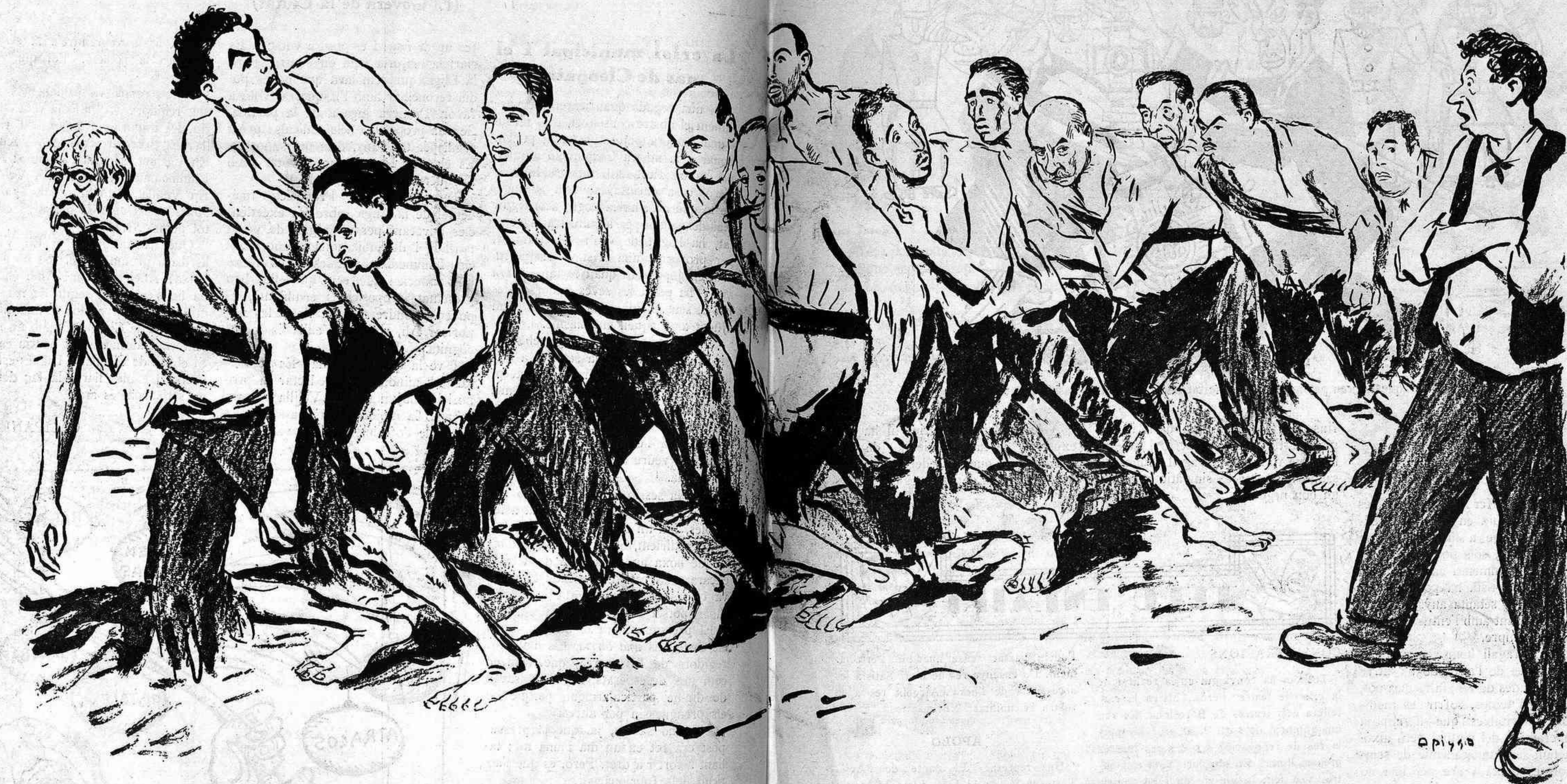
Què hauria passat si En Vàchier arriba a pronunciar el seu no en veu baixa? Aneu a saber! Amb en Velilla no s'està mai segur de res. A la millor es posa a donar una lliçó al president de Circulació amb un no estentori. I aleshores tot hauria canviat. Si el nas de Cleopatra hagués estat un centímetre més llarg, la faç del món no seria com és ara.

CAMPANETA

El ram del monàrquic

DEPARTAMENT DE BIBLIOTECES
ATENEU DE BARCELONA

Els Remers del Volga, o tirant de l'Estatut...

El poble. —A veure si m'hi hauré de posar jo!

Música de "Allá en la Habana"

Oferim gratuïtament aquesta havanera per si hi ha algun chor que la vulgui cantar amb motiu del concurs de caramelles que es celebrarà davant de l'Ajuntament

I com que és dià de Caramelles, volem cantar-li aquesta cançó. En recordar-nos d'aquell "petardo" i altres "petardos" que són del cas, no volem veure'el collint els vidres

A Barcelona tenim un batlle que per les "vares" no té parió.

Ai valga'ns Déu
Nostre Senyó!

amb un cabàs!
amb un cabàs!

En Giraló, en saber-ho, va dir:

"Han deixat un forat que és molt gran; per tapar-lo, un "tarugo" han de fer.

I el faran!
I el faran!
O el farà!!"

Tornada

Vaig a l'Havana.
Vaig a l'Havana,
que vull veure si trobo
qui em vengui llana.

La que ens quedava,
la que ens quedava,
els de Casa la Vila
barcelonina l'han esquilada.
Els de Casa la Vila
barcelonina l'han esquilada.

Es Barcelona la ciutat bella
que té grans places i grans carrers.

I valga'ns Déu!
Sembren femers!

Vas a la plaça, i amb trenta duros
compres "besugos" i tomaquets.
I "los ediles" cremant benzina
i fent la guitza a En Pi i Margall.

I així la vida barcelonina
se'n va al c... orral.
se'n va al c... orral.

L'Aguadé tot ho vol arreglar,
i tan sols sap marxar i tornar.

Però un dia potser no el veurem.

I llavors
que contents
estarem...

Tornada

Vaig a l'Havana.
Vaig a l'Havana..., etc., etc.

FRANCESC OLIVA

—Ací teniu aquesta creu per la vostra heroïtat en haver evitat l'assalt dels empleats.

Art i Artistes

SALA PARÉS

Avui hem de fer de repòrter, més que de crític, puix en parlar de l'exposició-homenatge a l'illustre pintor Dionís Baixeres, sols podem fer ressaltar la tasca immensa en quantitat i qualitat que l'artista ha portat a cap fins arribar als setanta anys, que ara compleix, pintant amb l'entusiasme i la mestria de sempre.

A can Maragall hom veu pintures d'En Baixeres de l'any 1885, i altres tot just acabades de fer; la tècnica pot, a través dels temps, sofrir les modificacions inevitables que li imposa el temperament del pintor; però això, en tractant-se d'un acadèmic de sempre, sols es deixa veure per una no interrompuda cursa vers la perfecció, seguint el camí emprès en començar, sense cap pas en fals ni cap desviació deguda a influències estranyes ni dèries d'un moment.

Acurada sempre, la pintura d'En Baixeres és avui la mateixa dels començaments, però diríeu que les qualitats del pintor s'han anat subtilitzant poc a poc, i com avellutant-se els colors, fins arribar al perfeccionament actual.

L'homenatge al mestre ha vingut a temps, i cal que tots hi contribuïm; demostració de què la gent l'esperava és l'entusiasme amb què ha estat acollit

fins pels més distanciat de la ideologia artística d'En Baixeres i pel públic que va a can Maragall. Aquest ha sabut fer un acte simpàtic i ensem un bon negoci.

A les mateixes galeries hi ha una exposició de catifes orientals de veritable mèrit, que surt del corrent pel nombre i vàlua de les peces exposades.
BORIEL.

CONSIDERACIONS

Tothom ha convingut en la realitat de la crisi de teatre. Però... Mireu la cartellera dels teatres de Barcelona. Es veu una intenció de sortir-li al pas? Us parla res de renovació? Us diu res que es prepari lluita? En absolut! Tots els teatres van fent la viu-viu amb les mateixes presentacions, amb la mateixa grisor, amb la mateixa monotonia de temes, més o menys esqueixats, més o menys apropats al públic.

La gent no va al teatre. Presenten els teatres barcelonins gaires coses que espuguin anar a veure?

NOVEDADES

Una estrena dels germans Quintero, amb música de l'Alonso. "Palmas y Pitos". Què? Braus. Matadors. Tardes d'èxit i tardes malastrugues. Tot plegat un passatemp ben llunyà de nosaltres i que, per tant, no ens fa fred ni calor.

Podem passar sense anar-hi? Perfectament. Us ensenya res de nou? Satisfà les necessitats de l'hora. Afegeix res a la vostra sensibilitat? No! Llestos.

APOLO

Una represa: "El conte de l'Avi". S'estrenà fa poc al Nou. Lletra d'Antoni Casabella. Música brillant de Francesc Hernández. Repetim el disc de "Pitos i Palmas". Què? Un Avi que conta una rondalla, i teló enlaire: la rondalla. Sardanes. Duos. D'això, abans, se'n deia fer pàtria, i en realitat era cobrar drets crescuts de la Societat d'Autors. Us diu res de nou "El conte de l'Avi?" No. Us ensenya res? Vol ésser res? No! A casa, doncs; que les pessetes no són pas abundoses per a no aprofitar-les.

BARCELONA

"Entre todas las Mujeres", de Serrano Anguita. Nosaltres batejarem l'obra amb

Sant Josep

- Té; i per molts anys.
- Si no em dic Josep.
- Però és igual; és patró dels casats

el rètol de "El drama dels bunyols". En la comèdia, es fan bunyols autèntics. Grisor argentada de llauna. Brill de cul de got. El Serrano Anguita de "Manos de Plata" ens feia esperar altres coses. No res! També a casa.

ESPANYOL

Expliquem un èxit per a marcar el contrast. Tota la gent dels voltants de Barcelona s'ha mobilitzat i són els que fan l'èxit de l'obra de Roure i del mestre Torrents. Es Torrents? Els autobusos darrers dels pobles, i els tramvies de dos quarts de dues dels barris extrems, oïxen, sobretot els dissabtes i diumenges, els més fervents elogis de "La Reina ha relligat". Encara el vell acabaladet de Sabadell, disbauxat un dia, us fa l'elogi dels calçotets de Santpere i de les verdors del "vodevil sonor". Encara la revinguda casada de Sant Feliu abaixa els ulls i us diu, tot estrenyent la mà de l'espos que l'ha acompanyada: "hem rigut molt".

Una anècdota històrica: Sopen en un restaurant uns germans catalans. Ella i ell. Ell és maridat amb una castellana "¿Dónde queréis ir esta noche?"—pregunta l'esposa.— La cunyada insinua: "Podríem anar a l'Espanyol". Rèplica: "¿No es catalán, eso?" Contrarèplica definitiva de la cunyada: "Sí, hija. Pero el catalán que hablan en el Espanyol es el mismo castellano que habla Alady". I cap al teatre.

Com volem que no tingui èxit una obra amb tants avantatges?

L'èxit de les obres poca-soltes en contra de les obres grises i de mig pèl és incontestable. A l'èxit de "La Reina ha relligat" hem afegit ja el de "Los Caballeros" i el de "Las Leandras".

El teatre mitjà, el d'aquesta classe, ha desaparegut com desapareix la classe. Resta—malgrat hi vagi el vell rendista de Sabadell i la casada revinguda de Sant Feliu—el teatre tabalot i el teatre per a analfabets, que són els més, malgrat no ho sembli, i alguns tinguin lletra. Manca el renovar el teatre d'ara, bo i fent-lo interessant per a un sector, que es podria anar fent gran amb el que resta de la classe mitja, amb els intel·lectuals que no actuen, molts d'ells els únics intel·lectuals autèntics, i amb la gent de bon gust.

Es el primer pas a fer per a lluitar contra la tan decantada crisi de teatre.

WORK

ES DIU...

Que l'ex-companyia d'En Pep Viñas ha debutat a Saragossa amb "Paganini".

"Paganini" i l'"atlot" Castells embolicat en un negoci! Això fa pudor de cremat.

* * *

Que En Castrito és baixa de la companyia del Còmic.

Llàstima, perquè En Castrito és insubstituïble.

* * *

Que la companyia Saus de Caballé passa al teatre Nou el dissabte de glòria.

Així En Perales anirà a... l'Apolo

* * *

Que En Víctor Mora i el mestre Martínez Valls busquen teatre per estrenar una sarsuela catalana.

Poden llogar el Tarragoní.

* * *

Que la "tourné" de "La reina ha relligat" obté un gran èxit.

Ja ho crec! Fan moltes pessetes; tantes, que En Roura pensa fer-se un altre carrer de cases a Begas.

* * *

Que es tenen males notícies de la "tourné" dels "reunidos" Gorgé i Ferret.

Sentiríem que tornessin a peu.

* * *

Que el graciós actor del Còmic, senyor Alares, mereix que es posi el seu nom amb lletres grosses al cartell.

Crec que fóra un cas de justícia, ja que Alares és un gran artista.

BRIK

L'acaparament de càrreges

—Ja t'ho deia, jo; amb un ja n'hi ha prou, i a vegades no se'n sap sortir airoament.

"O. P.", de Ramon J. Sender.

Ramon J. Sender és un dels valors més estimables, més dignes d'atenció, de la nova literatura. De la nova literatura que no té res a veure amb "La Gaceta Literaria"—escaparata de snobisme i pedanteria—, ni amb el grup capitanejat pel seu autor, l'imbecil Giménez Caballero.

De Ramon J. Sender coneixíem "Imàn", novella de la guerra al Marroc. I ens semblà una novella a l'altura de les millors estrangeres del mateix gènere, sense exceptuar la de Remarque i les de Barbusse. El nostre company Lluís Capdevila—que no prodiga pas l'elogi en les seves crítiques—dedicà en les pàgines de "La Campana de Gràcia" un gran article a "Imàn".

Ara ens arriba un nou llibre de Sender: "O. P." (Ordre Públic). I és, com "Imàn", una novella formidable, una de les millors novel·les espanyoles que hem llegit de molt temps ençà. Encara que aparentment no segueixi els cànons—ja rancis—de la novella. Es una obra sense acció, amb accions multiformes; sense protagonista. El protagonista és el vent, el vent que ve del carrer. I la presó.

Perquè "O. P." és la novella de la presó, de la presó en aquests darrers anys de pistolisme, de Patronal, de dictadura, de vergonya i de crim. No podia tenir protagonista aquesta novella, que hauria

L'espantaocells...
que ni els ocells espanta.

esdevingut una novella vulgar. Ni calia que en tingués.

N'hi ha prou amb l'ambient: els tipus de la presó, vistos amb amor, amb pietat. El banquer, el "Chino", el "Cojo", aquell pobre reclus que cada dia rega uns miserables brins d'herba, aquell que parteix amb els ocells el pa de la presó, el "Cópón", el "Chavea", molts altres.

"O. P." té un noble to d'indignació, de misericòrdia, de rebellia. "O. P." és la diatriba més punyent contra l'absurd i brutal règim de presons a Espanya. I és, per damunt de tot, una de les obres literàries més reeixides.

"Crimen y castigo", de Fedor Dostoiewski. Obras Completas. Atenea.

No cal descobrir aquesta novella, famosa en la novellística mundial i una de les millors de Dostoiewski.

Diguem tan sols que la traducció que dona "Atenea" — deguda a Alfons Nadal, escriptor meritíssim que fa amb Dostoiewski ço que féu Baudelaire amb Poe — és la millor i la més digna que coneixem d'aquesta obra magnífica.

"Los reclusos de Schusselburgo", per Vera Figner.

Un altre llibre — ben interessant, per cert — per a servir a la història de Rússia en temps dels tsars. Llibre que ens parla — sense literatura, sense gota de literatura — de les salvatjades, de la crueltat del tsarisme. Perquè — alerta, burgès! — no tot han d'ésser atacs contra el "paradís Soviètic". Rússia és més "paradís" amb els Soviets que amb el tsarisme. Encara que els escriptors burgesos que han visitat Moscou diguin el contrari.

La fortalesa de Schusselburg era considerada com la Bastilla russa. I odiada com totes les Bastilles. Vera Figner fa desfilar per les pàgines del seu llibre uns

quants màrtirs del despotisme tsarista, uns quants reclusos a la fortalesa que durant tant temps es disputaren els suecs i els russos.

El seu llibre és un documental magnífic, car un dels reclusos de Schusselburg fou ella mateixa, Vera Figner, l'autora d'aquest llibre.

ALPHA

ALTRES LLIBRES REBUTS:

"Un adolescent fet home", per Miquel Joseph i Mayol.

"Notes viscudes", per Enric Clarasó.

"Contra el teatre català d'avui", per Joan Sallarés.

"Tercer llibre de Ritmes", per A. Escasans".

Segueix la inquietud sobre la sort del fill de Lindbergh. Sembla que es segueix la pista dels segrestadors.

A lo millor els passa el mateix que als madrilenys amb les "niñas desaparecidas".

✽

S'ha suïcidat Ivar Kreuger, nomenat el "rei dels llumins".

Es veu que tenen més vergonya els reis de la indústria que els reis de les nacions.

✽

El nostre mai prou elogiat Ajuntament estudia la manera de fer estalvis

Nosaltres creiem que en lloc d'anar tant en auto, i sacrificant-se un xic anant a peu, es podrien estalviar unes dues-centes mil pessetes a l'any.

No creieu que podrien fer la prova posant-ho en pràctica?

✽

Es diu que volen tancar les acadèmies de ball, perquè són un cau de vici.

Però, voleu dir que més aviat, en lloc de vici, no és necessitat i misèria?

Quan a l'hora de dinar no hi ha el plat a la taula, quan no es pot pagar el lloguer ni la llum, què és el que ha de fer la gent?

Anar a robar?

✽

A l'Ajuntament, el senyor Casanoves s'ha lamentat del fet que quan s'han de reduir tots els serveis, fins els específics dels malalts, els funcionaris no volen compartir el sacrifici.

Però, bé; ja l'han compartit, donant l'exemple, el senyor batlle i els seus regidors?

✽

Ha aparegut, a València, el primer número de "El Camí", òrgan valencianista, d'esperit amplament liberal.

Aquest, aquest és el camí.

✽

Llegim:

"La Ràdio i la ràbia".

Els rams de la República

Obriu, obriu, que volem entrar...

Sí, quin dubte hi ha que la Ràdio dona ràbia sovint!

Sobretot quan els locutors, desconsideradament, comencen de fer l'ase davant el micròfon.

I això s'esdevé tots els dies.

✱

En un míting cavernícola celebrat a Madrid hom donà visques a Cristo-Rey, als jesuïtes i a "El Debate".

En canvi, de la Lliga no se'n recordà ningú.

Desagraïts!

✱

Diuen que, pel Ministeri d'Agricultura, es tracta d'intensificar la producció de la seda a Espanya.

Cosa oportuna: potser així tot rutllarà més fi.

✱

A Tànger s'ha parlat d'una nova llei de Premsa que l'Administració de la Zona es proposa presentar en una de les properes sessions de l'Assemblea Legislativa.

Entre altres coses, es proposa en aquesta llei que les rectificacions oficials s'ha-

gin de publicar gratuïtament, com a article de fons: és a dir, pitjor que les notes d'inserció obligatòria de la Dictadura.

Tot això sembla que va contra la Premsa redactada en alarb.

Ara sí que serà qüestió de protestar i dir allò de: "la raó, a un moro".

✱

La Companyia Telefònica ha presentat al jutjat dues querelles per injúries, contra dos diaris.

Doncs, què vol, ara, la Companyia Telefònica Explotadora d'Espanya? Vol: que sense respectar ningú, la respectin a ella?

El ciutadà i fins ara Alcalde senyor Jaume Aguadé s'envania que la població de Barcelona passés d'un milió d'habitants. Potser caldria un garbell... El cert del cas, segons l'estadística feta pública, és que a la nostra ciutat hi ha cinquanta mil dones més que homes. Problema greu, puix malgrat les modes excitants, els casaments no augmenten, tant si les dones es vesteixen de llarg o de curt, tant si ho ensenyen tot com si s'ho amaguen, a benefici de l'espectador o de l'atrevit.

El divorci serà, potser, una solució, puix evitarà els estancaments, i, com en els rigodons, el canvi de parelles farà que tothom pugui ballar.

Imp. "L'Esquella". -- Om, 8, Barcelona

HERNIATS (Trencats)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la **Casa Torrent**, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mals braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa: **13, Carrer de la Unió, 13, Casa Torrent, BARCELONA.**

MOLTA CURA A NO EQUIVOCAR-VOS DE CASA

VIES URINÀRIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrmi

CLÍNICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, núm. 4

D'11 a 1 i de 5 a 7

Econòmica, de 7 a 9

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 8,30 :: Nit a les 9,30

El millor programa de varietés - 60 ARTISTES - Joventut, Art, Luxe, Bellesa, Distinció - BELLA MARUJITA - LUCENTINA A. ESTEVE - CRISÁLIDA - GERMANES NAVARRO - ZINARAY ET MONIELA - El vodevil: **El marit gelós** - Dancing d'1 a 4 matinada

==== PILI-BETTY ====

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLÈCTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: **Laboratoris K L A M - Reus**

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Santa Anna, 18

Barcelona

CARTELERERA

TEATRE COMIC

GRAN COMPANYIA DE REVISTES

Avui, divendres, nit i totes les nits

LAS LEANDRAS

prenent part **HARRY WILLS**

El teatre és dotat de calefacció central

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil i espectacles moderns de
JOSEP SANTPERE

Avui, divendres, nit, i totes les nits: **L'èxit de l'any,**

LA REINA HA REL·LISCAT

Llibre d'ALFONS ROURE

Música de J. M. TORRENTS

Es despatxa a tots els Centres de Localitats

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

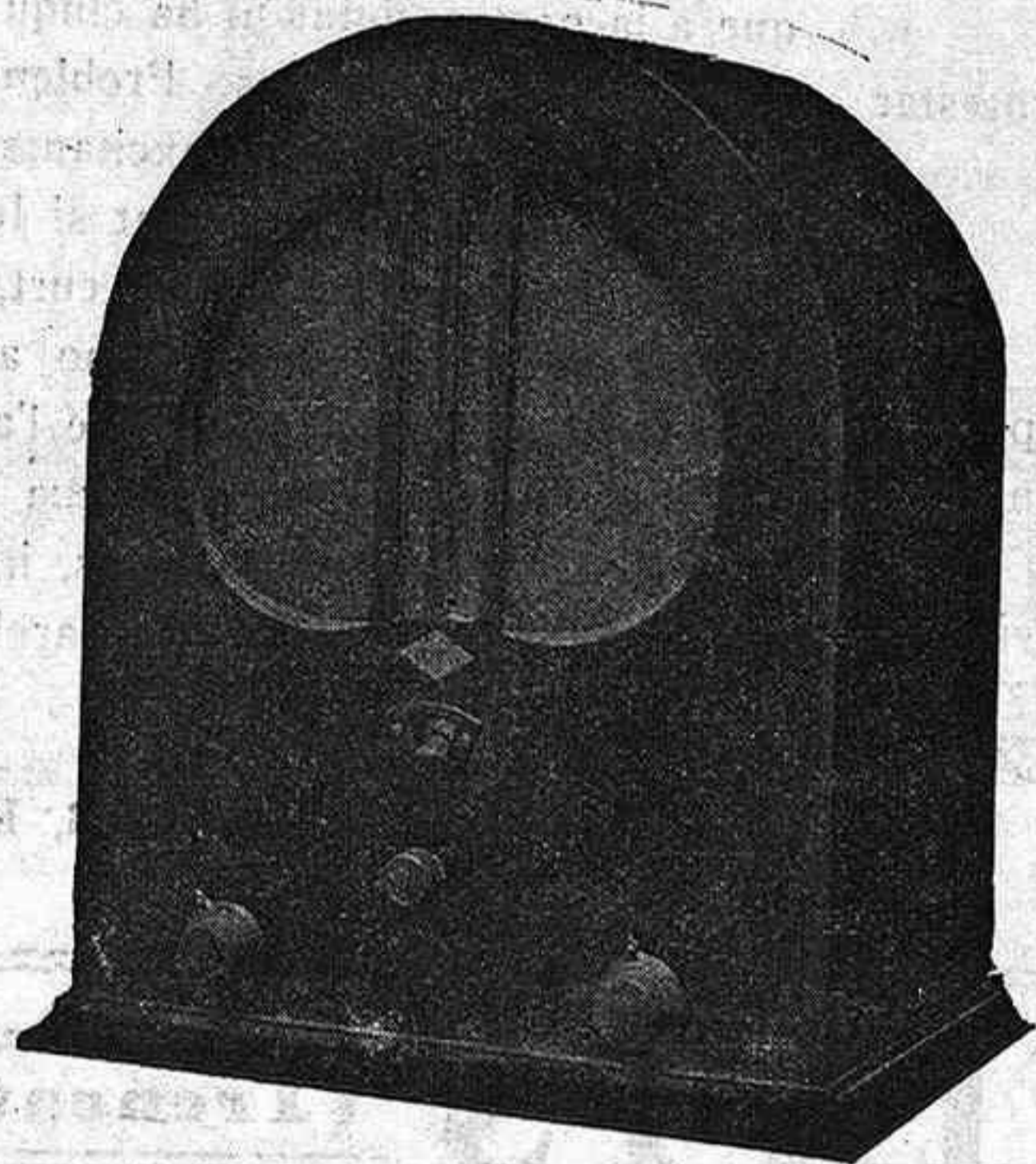
El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret de 1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sortir inútilment de les dites malalties' gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari si), *eccemes*, *herpes*, *ulceres vari-coses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polusions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *jadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials* del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'80 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq*, carrer del Ter, 18, telèfon 544 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

FEROTYL
Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Produceix plus riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUÏBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

**La voz
de su amo**

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Obres de recent publicació:

- K. A. Bratt. — **La próxima guerra** 8,— ptes.
M. N. Roy. — **Revolución y contrarrevolución en China** 20,— »
J. Aguadé i Miró. — **Elogi dels metges i de la medicina** 4,— »

Biblioteca - Fitxer:

- Núm. 1. — **Constitución de la República Española.** 1,50 »
» 2. — **Arrendamientos (Urbana)** 0,75 »
» 3. — **Lo vigente** 2,— »
» 4. — **Jurados Mixtos Profesionales** 1,50 »
» 5. — **Accidentes del Trabajo en la Agricultura.** 1,50 »

Ley del divorcio (votada por las Cortes Constituyentes de la segunda República Española) **1 pta.**

Llibreria Espanyola

Rambla del Mig, 20
TELEF. 18692

“Ecce Barcelona!”

— Ací la teniu! Entre vosaltres els empleats i nosaltres els regidors, l’hem deixat sense camisa. L’altra roba que li faltava ja se l’havien portat els altres.

Lluís Companys